

Sigurd Berg: Forinden jeg fremsætter nogle Udtalelser i Anledning af forskellige Bemærkninger fra ærede Medlemmer, vil jeg ogsaa for mit Vedkommende varmt anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling her i Tinget. Jeg bedømmer Forholdet rent praktisk, og jeg ser da, at der ikke mindst gennem det indfildrede Forhold til Mejerierne vil komme saa meget økonomisk Fordærv, at det er en alvorlig Samfundsinteresse at være med til at raade Bod i Anledning af hele denne Katastrofe. De Midler, der bruges hertil af Staten, ville i Virkeligheden komme alle Erhverv til gode, ikke blot Erhvervene paa Landet, men ogsaa Erhvervene i Byerne. De Herrer kunne være overbeviste om, at hvis det ikke lykkes at raade Bod paa Ulykken med Bondestandens Sparekasse, vil man overalt paa Sjælland, ikke mindre i Byerne end paa Landet, meget alvorligt komme til at føle Trykket af den indtraadte Katastrofe.

Da jeg i Fjor som Minister var enig med mine Kolleger om Lovforslaget angaaende Bankgarantien, var det ikke alene, fordi jeg mente, at Hensynet til Landets Kredit i Udlandet gjorde det rimeligt, at man gik til en saadan Foranstaltning, men det var ogsaa, fordi jeg frygtede for, at der, hvis man ikke fik disse Forhold bødede og fik hindret, at Panikken forplantede sig videre, vilde opstaa uberegnelig megen økonomisk Vanskelighed og komme en Mængde Fallitter, som kunde undgaas, naar man fik Tid til at raade Bod paa det, der var sket. Jeg fandt altsaa, at det vilde være meget rimeligt og naturligt, at Staten hidrog til at dæmme op imod de uberegnelige økonomiske Fordærv, der ellers kunde ske, og det er ud fra en tilsvarende Betragtning som den, der ledede mig den Gang, at jeg nu kan anbefale dette Lovforslag.

Men dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger til forskellige Talere. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) spurgte, om en Artikel i „Vort Land“ en Gang i Foraaret havde givet Anledning til nogen Undersøgelse. Jeg kender ikke noget til den paagældende Artikel og ved ikke, om denne Artikel har været medvirkende til, at Sparekassenspektøren begyndte at planlægge den Undersøgelse, han efter Katastrofen havde omtalt som paatænkt. I øvrigt ved enhver, der kender noget til Sparekasselovgivningen her i Landet, at Sparekassenspektoratet virker fuldstændig selvstændigt, at det direkte modtager alt

Regnskabs-Materialet etc. Sparekasserne vedrørende, og at intet af dette Materiale kommer ind til Ministeriet, altsaa intet passerer Ministeren. Der har da heller ikke i min Ministertid været nogen som helst, der har henvendt sig til mig om nogen Sparekassesag.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds talte her om, at jeg havde akkviesceret ved, at der var et skjult Laan paa Regnskabet. Men det er jo fuldkommen urigtigt, og jeg maa sige til det ærede Medlem, at det forbavser mig, efter at denne Sag nu gentagne Gange har været paa Tale her i dette Ting, at det ærede Medlem ikke desto mindre vil udtale noget saadant. Jeg finder det fuldkommen utilbørligt, og jeg skal sige til det ærede Medlem, at hvis han bliver ved at fremstille eller antyde Forholdet paa den Maade, som han nu gjorde, maa i alt Fald jeg regne ham iblandt dem, der ønske nu bagefter at drive Politik paa den Omstændighed, at der har været hæderlige Folk, som have troet paa Alberti. Der er drevet rigelig Politik paa den Omstændighed, og det kan være, at Nemesis paa en eller anden Vis rammer en eller anden af de Herrer, der have været ivrigt i saa Henseende, en Gang i Fremtiden. Man vil maaske dog ikke finde det helt urimeligt, at hvis dette skulde ske i min Levetid, skal jeg ikke græde over den Tugtelse, dette vil give vedkommende.

Forholdet er ganske simpelt dette, at det her drejede sig om en Sparekasse, i hvis Bestyrelse bl. a. to af mine Kolleger sad, og altsaa om en Sparekasse, med Hensyn til hvilken jeg selvfølgelig gik ud fra, at der intet var i Vejen. Da erfarede jeg gennem Departementschefen fra Nationalbanken, men i Virkeligheden paa en højst indirekte Maade, at der var et Laan, Nationalbanken havde givet, som ikke fandtes nævnt paa et Aarsregnskab. Jeg hørte samtidig, at Nationalbanken ikke havde ønsket, at det skulde forebringes for Ministeren, hvilket stemmer med, hvad der efter Katastrofen er meddelt paa Bankens Repræsentantskabsmøde.

De Herrer ville da vel kunne forstaa, at det ikke paa mig gjorde det Indtryk, at Nationalbanken skulde forudsætte, at der var noget i Vejen. Men hvad gjorde jeg saa, da jeg fik dette at vide? Man vil antyde, at der ingenting blev gjort, Ministeren akkviescerede ved, at han fik at vide, at der var et skjult Laan paa Regnskabet. Men det er ganske urigtigt. Jeg søgte straks at faa Forholdet opklaret ved